

Полярна станція на березі моря Лаптєвих. 1988 р.

Ленські стовпи. 1988 р. Акварель

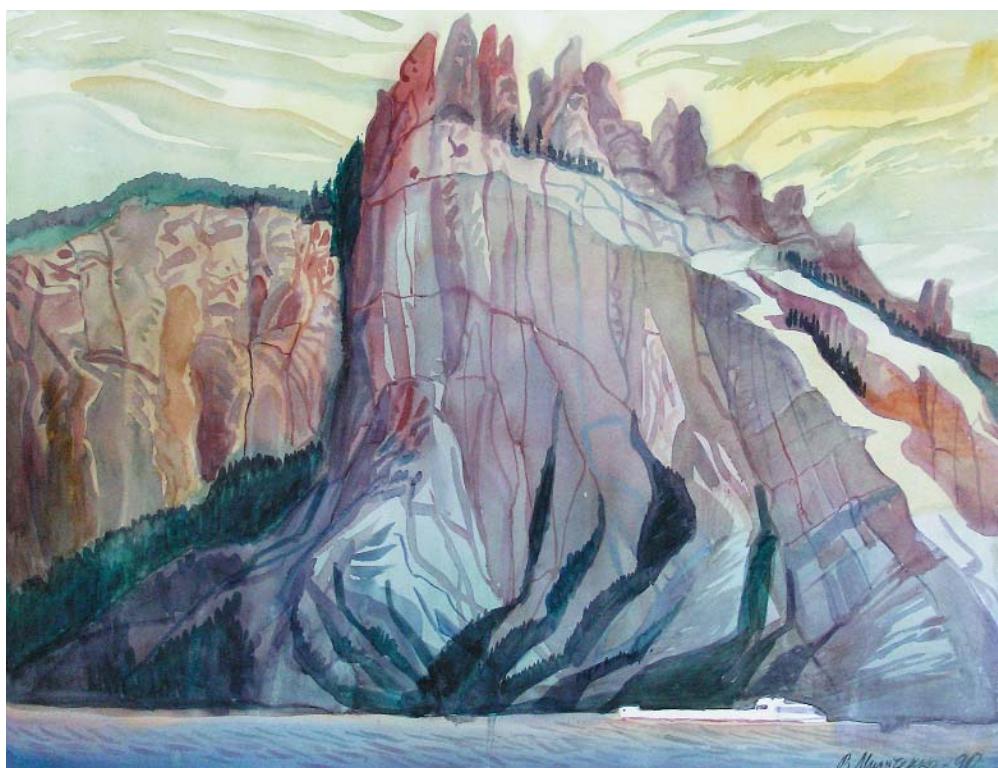
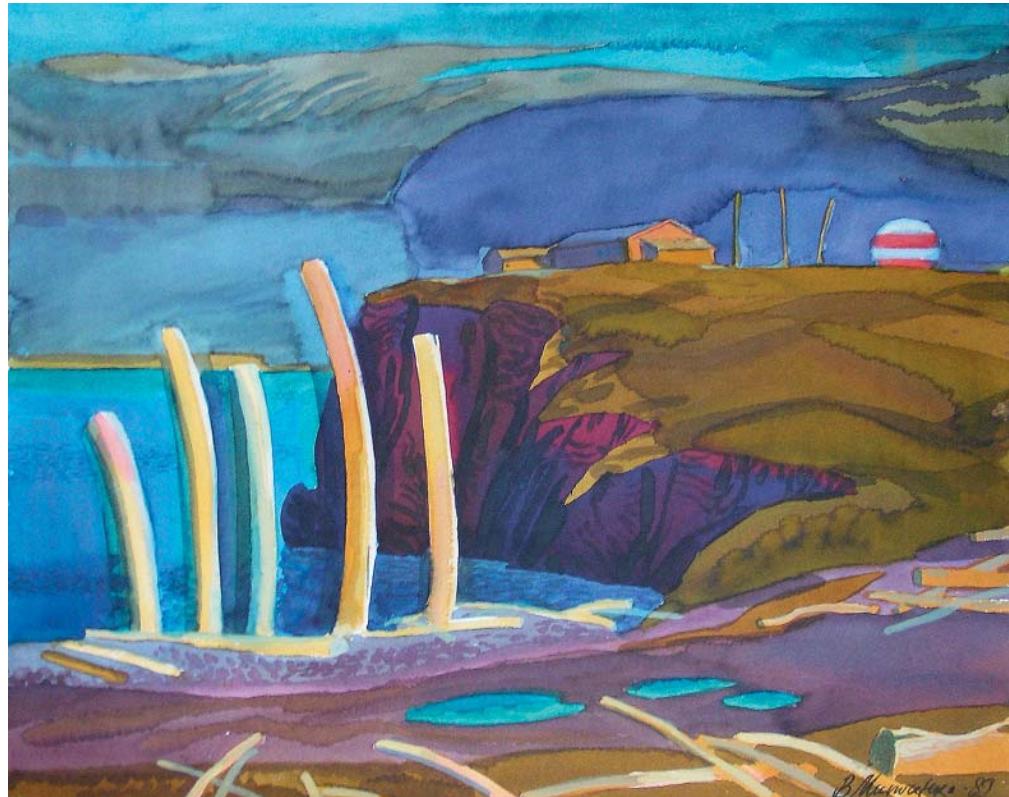
У Заполяр'ї немає навіть +агарників, не кажу+и вже про дерева, — лише суцільні килими мохів, найрізноманітніших різновидів. Натомість там є гриби сироїжки та ягоди.

Восени (у серпні) кожний з різновидів мохів по+инає поступово змінювати свою кольорову гаму, і відповідно колорит тундри навколо селища й оточую+их його сопок щодня інший.

Увесь берег моря в районі порту заставлений багатоярусними рядами діжок з-під пального. Навіть на пласких вершинах сопок — завали цих ємностей: їх скидають з вертольотів.

А поблизу полярних станцій і далеко навколо них усе завалено білими стовбурами дерев. Якийсь із них розкиданий берегом, інший б'ється в прибережній хвилі. Іноді вони утворюють химерні фігури, що нагадують кістяки доistorичних +удовиськ або монументальні піктографі+ні письмена.

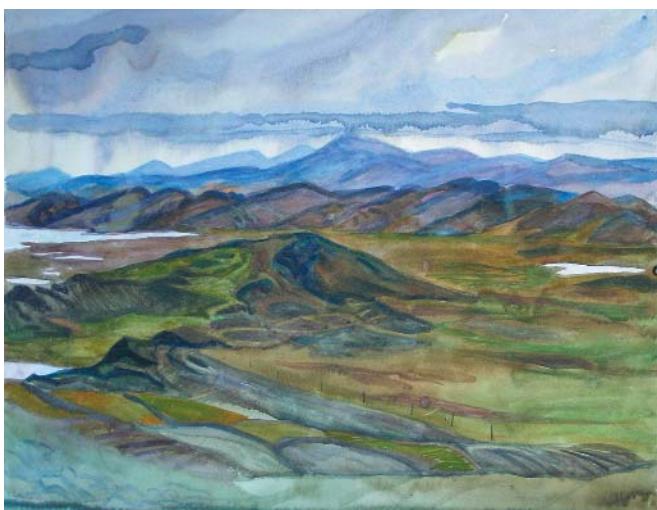
Ці повністю позбавлені гілок і кори дерева — біженці з Ленських островів+примар. Вони довго пливли по рі+ці, доки не потрапили у відкрите море. Прибережне каміння і прибій старанно працювали над ними, відтинаю+и все зайве, здираю+и кору, яка подекуди осідає на березі. Березова кора згортається в тугі,

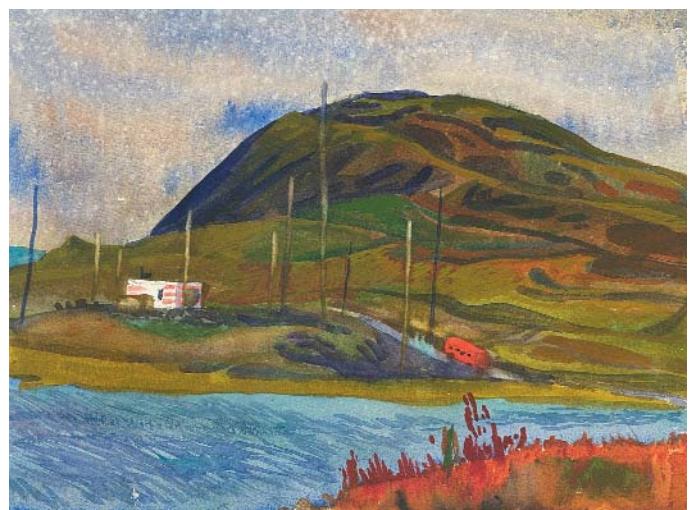

Убитий птах. 1988 р. Акварель

На березі моря. 1988 р. Акварель

Сопка «Столовая». Тіксі. 1988 р. Акварель

просякнуті морською сіллю, сувої, ялинова — перетворюється на великі овальні дощечки, з яких зруйно робити дитячі кораблики.

На території полярної станції, крім основної будівлі й вишкі для запуску метеозондів, є кілька дерев'яних вагончиків зі скромними написами, які зацікавлюють, а ще більше інтригують. Я запам'ятав одну з них: «Павільйон Північного сяйва»...

У Тіксі жив єдиний на багато тисяч кілометрів навколо селен Спілки художників СРСР Володимир Гвоздюк — надзвичайно діяльна людина й талановитий художник. Він організував у заполярному селищі художню школу та музей. Відвідували музею надзвичайно шанували ліногравюри Георгія Якутовича, які він свого часу подарував В. Гвоздюку. Якути вважали його своїм і, довідавшись, що я з Києва, розпитували про нього.